Marele discurs al Fuehrer-ului

rostit în hollul de montaj al unei uzine de muniţii din Berlin

Berlin, 10 (Rador). — Marţi la amiază, Fuehrerul, comandantul suprem al armatei germane, a ţinut o cuvântare în hollul de montaj al unei uzini de muniţii din Berlin.

Erau de faţă, în afară de conducerea uzinii şi mii de lucrători, cei trei comandanţi supremi ai armatei germane, mareşalul Reichului, Hermann Goering, generalul feldmareşal von Brauchitsch, marele amiral dr. H. C. Raeder, conducătorul Frontului Muncii, dr. Ley şi ministrul pentru înarmare şi muniţii, dr. Todt.

Intrunirea a fost deschisă de dr. Goebbels, ministru al Reichului şi gauleiter al Berlinului, iar în urmă Fuehrerul, comandantul suprem al armatei germane, a ţinut o mare cuvântare adresată lucrătorilor germani, care a fost primită cu entuziasm fără margini.

*

„Berlin, 10 (Rador). — Iată discursul Fuehrerului, în textul neoficial transmis de agenţia „D. N. B.".

COMPATRIOŢI GERMANI ŞI LUCRATORII MEI GERMANI!

In prezent, eu nu mai vorbesc decât foarte rar, în primul rând pentrucă am foarte puţin timp ca să vorbesc şi în al doilea rând pentru că în acest moment socotesc că fapta este preferabilă vorbei.

Ne găsim acum în toiul unui conflict, în care nu e vorba de victoria unei ţări sau a alteia; este vorba în fond de o luptă între două lumi care s'au înfruntat. Voi încerca să vă dau în rezumat, dacă îmi va îngădui timpul, o vedere generală a motivelor celor mai adânci ale acestui conflict.

Nu voi vorbi decât despre occidentul Europei şi în primul rând despre popoarele german, englez, italian şi francez, care constitue nucleele de state ce s'au opus unele altora în acest război.

Dacă confrunt, acum, bazele viitoare ale oamenilor cari formează aceste popoare, obţin următorul rezultat: 46 milioane de englezi domină şi conduc un ansamblu de aproximativ 40 milioane kilometri pătraţi de pământ; 37 milioane de francezi domină şi conduc un teritoriu de aproximativ 10 milioane kilometri pătraţi; 45 milioane de italienii posedă ca teritorii utile, numai o suprafaţă de 500.000 de kilometri pătraţi. In sfârşit, 85 milioane de germani au ca mijloc de existenţă numai 600.000 de kilometri pătraţi, şi pe această suprafaţă poporul german trebue să găsească putinţa de a trăi şi de a exista, în timp ce 46 milioane de englezi posedă, cum am arătat, 40 milioane de kilometri pătraţi.

Dar pământul acesta n'a fost repartizat de Providenţă, sau de Dumnezeu aşa cum se găseşte împărţit astăzi. Repartizarea a fost făcută chiar de oameni şi ea s'a efectuat mai ales în cursul ultimelor trei veacuri, adică într'o epocă în care poporul nostru german era neputincios în interior şi sfâşiat, după războiul de 30 de ani, prin pacea dela Muenster; Germania era dislocată în sute de statuleţe şi de aceea poporul nostru şi-a sleit toate forţele numai în acţiunea internă. Şi tocmai în această epocă, tocmai în cursul acestor trei ultime veacuri a fost împărţită lumea. Nu prin acorduri şi prin înţelegeri, ci numai prin forţă. Exclusiv prin forţă şi-a adunat Anglia odinioară uriaşul ei imperiu.

Al doilea popor care nu s'a ales cu nimic din această repartizare este poporul italian, care a trecut prin aceleaşi situaţii ca şi poporul german. Şi poporul italian şi-a sleit toate puterile în lupte interne, în lupte fratricide, şi nu numai că n'a obţinut în Mediterana poziţia ce i se cuvenea, dar n'a putut păstra nici ceeace a avut.

GERMANIA ŞI ITALIA TRĂESC IN CONDIŢIUNI CU TOTUL STRAINE DE VALOAREA LOR REALA

Astfel, aceste două popoare trăiau în condiţiuni cu totul străine de valoarea lor reală.

Dar s'ar putea acum obiecta: sunt lucrurile acestea atât de hotărîtoare? Omul nu trăeşte din teorii şi din fraze, nu trăeşte din declaraţii şi nici din concepţii asupra lumii, ci trăeşte din ceeace îi dă pământul ca fruct al muncii sale şi din ceeace poate câştiga ca materii prime. Omul nu poate mânca decât dacă are ce să transforme în hrană. Dacă pământul pe care îl stăpâneşte îi dă prea puţin, el va duce o viaţă de lipsuri.

Prin urmare, primul motiv al acestor lupte şi al acestor încordări stă în faptul că lumea a fost împărţită nedrept. Este absolut natural ca în viaţa generală a popoarelor lucrurile să se desfăşoare exact în acelaşi fel ca şi în viaţa lor interioară. In tocmai după cum trebue să fie aplanate încordările ce există între bogăţie şi sărăcie în sânul unui popor, tot aşa este imposibil în viaţa popoarelor ca unul din ele să ceară totul pentru sine şi să nu lase nimic celorlalţi. Trebue sau ca acel ce stăpâneşte să fie înţelegător şi înţelept şi să consimtă la o dreaptă orânduire, sau ca acel ce este apăsat, acel ce trăeşte în mizerie şi în nefericire să ia într'o zi ceeace i se cuvine. Aşa este în sânul popoarelor şi tot aşa este între popoare.

Pe tărâmul intern, am asumat marea sarcină de a rezolva aceste probleme făcând apel la înţelepciune şi la înţelegerea tuturor şi să astup astfel prăpastia enormă ce exista între bogăţie şi mizerie, înţelegând că astfel de procese nu se pot realiza de azi pe mâine, ci că lucrul cel mai bun este de a apropia treptat, prin cuminţenie şi înţelegere, diferitele clase despărţite între ele şi nici decum de a realiza o astfel de soluţie prin forţă. Dreptul la viaţă este un drept general şi el aparţine tuturor.

Tot aşa, este imposibil ca un singur popor să voiască a poseda absolut totul; el trebue să spue celorlalte că consimte să trăiască şi ele.

Orice ordine cu adevărat socialistă este obligată să facă tot posibilul nu pentru ca să se dea ceva de pomană, ci pentru ca dreptul şi echitatea să fie restabilite. Nu e vorba ca popoarele care au primit prea puţin la împărţirea lumii, să primească pomeni, ci e vorba ca popoarele să reintre în stăpânirea dreptului lor, în tocmai ca şi în viaţa normală şi socială, în care oamenii trebue de asemenea să se bucure de drepturile lor.

DREPTUL DE VIAŢĂ

Dreptul la viaţă este o revendicare care constitue un pricipiu fundamental; el este dreptul de a revendica pământul, care singur este dătător de viaţă.

Pentru acest drept de a revendica au luptat popoarele când reaua voinţă a celorlalte popoare a ameninţat să primejduiască relaţiile dintre ele, căci ele au înţeles că e preferabil să se jertfească vieţi omeneşti decât să se consimtă la moartea sistematică a unui popor.

De aceea, revoluţia noastră naţional-socialistă a început prin a formula în 1933 două revendicări:

Prima revendicare a fost necesitatea ca poporul nostru să se unească, înţelegând că fără această hotărire nu vor putea fi niciodată mobilizate toate forţele pentru a revendica şi realiza cerinţele vitale ale poporului german. In acel moment poporul nostru se afla pe pragul ruinei, economia noastră era în faţa unei dislocări complete, iar agricultura era gata de a fi distrusă. Unirea naţională era deci pentru noi o condiţie pentru a coordona înainte de toate forţa totală a poporului german, unire care trebuia să arate şi să dovedească poporului german însuşi cât de mare este forţa sa, pentru ca el să-şi dea seama de această forţă şi să realizeze apoi prin ea nevoile vitale ale ţării sale. Am socotit că voi putea obţine această uniune naţională făcând un apel la raţiune. Timp de 15 ani, au aruncat toţi asupra mea valuri de calomnii. Unii îmi reproşau că aş voi să cobor la un rang inferior „inteligenţa şi elita" poporului, care făceau parte din clasa superioară. Pe aceştia nu puteam să-i conving. Mai sunt şi astăzi oameni cari nu se lasă convinşi. Dar acei cari concep şi pricep că desbinarea poporului nostru nu poate aduce decât ruina poporului german, sunt infinit mai numeroşi.

Am fost combătut şi pe alt plan. Oamenii aceia îmi obiectau că trebue să păstrăm înţelesul împărţirii poporului pe clase. Ei spuneau că oamenii sunt produsul educaţiei lor; dar această educaţie începe, din nefericire, chiar dela naştere şi fiecare vrea să rămână ceeace a fost şi să păstreze ceeace i s'a dat prin educaţie.

Ştiu că ceeace s'a făcut în timp de trei, patru sau cinci veacuri nu poate fi schimbat în doi, trei sau cinci ani. Lucrul hotărîtor este însă de a se lua măsurile necesare pentru a determina această schimbare. Am recunoscut în acel moment ceeace era esenţial, şi anume că trebue să creem această comunitate a poporului german, dacă voim ca acest popor să se ridice. Am recunoscut că acesta era drumul cel drept, din faptul că toţi adversarii noştri se opuneau la urmarea acestui drum.

Această unitate naţională era prima misiune. Ea a fost îndeplinită treptat.

SUPRIMAREA PIEDICELOR POLITICE IMPUSE DE TRATATUL DELA VERSAILLES

Al doilea punct al programului nostru era suprimarea piedicilor politice, aşa cum s'au manifestat ele la Versailles; piedici politice care zădărniceau unitatea naţională a poporului nostru şi care ne-au răpit posesiunile noastre din lume, coloniile noastre. Deviza era deci lupta contra sistemului dela Versailles. Chiar primul meu discurs a însemnat o luptă contra prăbuşirii, contra tratatului dela Versailles, şi un apel pentru redresarea unui imperiu german puternic. Ceeace am realizat după aceea n'a fost deci ceva nou, ci împlinirea ţelului nostru original. Aici stă primul motiv al acestui conflict, pe care îl trăim astăzi. Lumea cealaltă nu voia unitatea noastră internă, pentru că ştia că revendicarea vitală a acestor mase îşi va impune în cele din urmă realizarea. Ceilalţi au voit menţinerea legii dela Versailles, pe care au considerat-o ca o a doua pace de la Muenster.

DOUĂ CATEGORII DE POPOARE

Iată acum şi al doilea motiv. Am spus că împărţirea lumii s'a făcut în mod diferit. Observatorii americani şi englezi au găsit pentru acest fapt o expresie extraordinară: există — ziceau ei — două categorii de popoare, şi anume cele care au şi cele care n'au. Noi englezii, americanii, francezii, suntem popoarele care au; ceilalţi sunt popoarele care n'au. Iar cine n'are nimic, nu va primi nimic.

Eu am fost, toată viaţa mea, unul dintre cei ce n'au nimic. De aceea, m'am unit cu cei la fel cu mine şi lupt pentru ei împotriva lumii întregi. Nu voi recunoaste niciodată titlul de proprietate al celorlalţi, mai ales asupra posesiunilor pe care le-au dobândit prin jaf şi le-au acaparat prin forţă. Şi mai ales, nu voi recunoaşte în niciun caz acest titlu când el va fi invocat pentru ceeace a fost luat dela noi.

Este însă interesant de studiat viaţa acestor bogătaşi. Se pretinde că în lumea anglo-franceză domneşte democraţia. In realitate însă, domneşte capitalul, adică un grup de câteva sute de oameni cari posedă bogăţii imense şi cari, dată fiind stuctura ciudată a vieţii de stat, sunt mai mult sau mai puţin independenţi şi liberi.

„Noi posedăm aici libertatea"— spun oamenii din acea lume; dar ei se gândesc mai ales la economia liberă şi când întrebuinţează acest termen înţeleg să fie liberi de a câştiga şi de a întrebuinţa capitalul dup voia lor, fără nicun control din partea statului sau din partea poporului. Aceasta este libertatea lor. Acest capital îşi creiază în cele din urmă o presă. Apoi se vorbeşte despre libertatea presei. In realitate, fiecare din acele ziare are un stăpân şi acest stăpân este în toate cazurile un financiar, un proprietar. Acest stăpân conduce ziarul. Dacă redactorul vrea să scrie ceva care nu este pe placul proprietarului, acesta îl dă afară. Presa aceasta formează opinia publică, iar opinia publică, mobilizată de această presă, se împarte la rândul ei în mai multe partide, care se deosebesc între ele tot atât de puţin, pe cât se deosebeau odinioară la noi. Cunoaşteţi aceste vechi partide.

Ar trebui să se creadă că în aceste ţări ale libertăţii şi ale bogăţiei, poporul trebue să trăiască în prosperitate. Dar realitatea este exact contrară. In aceste ţări, mizeria maselor este mai mare decât în orice altă ţară. Bogata Anglie controlează 40 milioane kilometri pătraţi. Pentru ca ea să-şi îngădue acest lux, trebue de pildă ca 100 de milioane de muncitori coloniali să trăiască în Indii o viaţă de mizerie. Eşti ispitit să crezi că cel puţin fiecare din cei ce trăesc în Anglia trebue să se înfrupte din această bogăţie. Dimpotrivă, în aceste ţări, abisul ce există între clase este cel mai adânc care se poate închipui; de o parte o mizerie neînchipuită, iar de altă parte o bogăţie fără margini. Zeci de ani, au fost în Anglia două milioane şi jumătate de şomeuri, iar în bogata America au fost 10 până la 13 milioane. Ce s'ar putea spune atunci despre noi ?

In acele ţări, centrul vieţii nu-l formează poporul; hotărîtoare este numai existenţa câtorva sute de capitalişti formidabili, cari prin uzinele şi acţiunile ce posedă conduc în ultimă analiză popoarele. Ei nu se interesează câtuşi de puţin de masele populare, decât cel mult în vremea alegerilor.

Structura economică a acestor ţări arată că sub masca democraţiei domneşte în ele egoismul unei mici păturiu a populaţiei. Este deci uşor de înţeles de ce zice un englez: „Noi nu voim ca lumea noastră să piară".

Noi nu ameninţăm imperiul lor, dar ei au dreptate când îşi zic: „Dacă nu vor fi suprimate ideile ce au devenit populare în Germania, ele vor pătrunde şi în poporul nostru şi vor deveni primejdioase pentru noi".

In lumea aceasta a democraţiei capitaliste, principiul economic cel mai important este acesta: poporul este dator să slujească economia, iar economia trebue să slujească capitalul.

Noi am răsturnat acest principiu: capitalul trebue să slujească economia, iar economia trebue să slujească poporul. Poporul este pentru noi elementul fundamental, iar tot restul nu este decât un mijloc pentru a ajunge la ţelul fixat. Dacă o economie nu izbuteşte să hrănească şi să îmbrace un popor, ea este rea şi nu interesează câtuşi de puţin faptul că vreo câteva sute de oameni o găsesc excelentă fiindcă le dă lor dividende mari.

Noi am înlăturat această pretinsă libertate şi ni s'a spus îndată: terorizaţi libertatea. Ei bine, terorizăm libertatea care înfloreşte în dauna comunităţii. Voi cita un exemplu: oamenii aceia au putinţa de a primi, prin industria lor de înarmări, dividende până la 160 la sută. Ei zic: Dacă metodele germane triumfă, acest beneficiu nu va mai exista. Şi au dreptate: eu cred că şase la sută va fi de ajuns.

La noi, individul n'are dreptul de a dispune fără nici un control de ceea ce trebue să investească în interesul comunităţii. Dacă el investeşte rezonabil, nimeni nu va zice nimic; dacă nu, statul naţional-socialist intervine.

Alt exemplu: pe lângă aceste dividende, mai sunt indemnizaţiile acordate administratorilor. Odată pe an, administratorii fac o călătorie, ascultă un raport şi fac drumul înapoi. Pentru această osteneală, administratorul primeşte 60.000, 80.000 sau chiar 100.000 de mărci, cu titlu de indemnizaţie. Noi am suprimat acest non sens, căci el nu era decât o camuflare a beneficiilor şi mai ales un mijloc de corupţie. Căci deputaţii sunt acolo administratori. La noi, nici un deputat nu poate fi administrator, chiar dacă ar îndeplini această funcţiune gratuit. Dar în celelalte ţări, această interdicţie nu este cunoscută.

DOUĂ LUMI CARE SE RIDICĂ UNA IMPOTRIVA CELEILALTE

Aşar dar sunt două lumi care se ridică una împotriva celeilalte. Ceilalţi au dreptate când spun: Cu această lume nu ne putem împăca niciodată. Ei luptă de pildă pentru menţinerea standardului-aur al monetei. Eu înţeleg aceasta. Ei posedă aur.

Aurul nostru ne-a fost răpit. Când am ajuns la putere, nu m'am despărţit de standardul-aur din răutate, fiindcă nu mai era aur. N'a fost greu pentru mine să mă lepăd de aur, căci te desparţi uşor de ceea ce n'ai.

Nu am fost nenorocit din această cauză căci noi avem o cu totul altă structură economică. In concepţia noastră aurul nu este un factor de valoare, ci numai un mijloc de a apăsa şi stăpâni poporul. Când am venit la putere am avut o singură speranţă pe care m'am întemeiat: capacitatea poporului german şi a intelectualităţii germane, a inventatorilor noştri, a inginerilor noştri, a technicienilor noştri, a chimiştilor noştri, etc. Eu m'am întemeiat pe puterea care trăeşte în economia noastră. Puterea de muncă germană este aurul nostru şi capitalul de care dispunem şi cu acest aur înfrâng oricare altă putere din lume. Eu am organizat economia mea după noţiunea muncii.

Am deslegat problemele noastre. Marca noastră, pentru care la început nu mai exista uar, a rămas stabilă. Pentru ce? Fiindcă ea se sprijină pe voi dragii mei compatrioţi.

IN GERMANIA NU MAI E ŞOMAJ

Dacă acum 8—9 ani aşi fi declarat în mod public că peste 6—7 ani nu se va mai pune problema de a găsi de lucru pentru şomeurii noştri, ci problema de a găsi mâna de lucru de care este nevoie, s'ar fi spus că acestea sunt vorbele unui om nebun. Dar astăzi aceasta este realitatea. Astăzi nu există la noi decât o problemă: unde se găsească o forţă de muncă ? Acesta este darul pe care îl face munca. Numai munca este creatoare de muncă nouă, pe câtă vreme banii nu pot crea muncă. Când vom mobiliza forţa de muncă a poporului nostru până la punctul culminant, atunci şi particularii vor găsi din ce în ce mai multe bunuri materiale. Noi am încorporat pe cei şapte milioane de şomeuri în producţia economică; am îngrijit ca alţi şase milioane de muncitori, cari lucrau cu randament redus, să poată lucra cu un randament complet. Toate acestea au fost

FUEHRERUL vorbind

plătite cu o monetă care şi-a păstrat întreaga valoare cât timp a fost pace şi care îşi păstrează şi în timp de război aceiaşi valoare. Noi clădim lumea unei munci umane, dar clădim în acelaşi timp o lume a datoriilor comune. Poate că unii germani se vor fi mirat că s'au distribuit cartele din prima zi a războiului. Acest sistem al cartelelor are, natural, două feţe. Am voit să evităm ca, din lucrurile cele mai importante pentru viaţă, unul să primească mai mult decât altul.

Avem astăzi un stat care este organizat politiceşte şi economiceşte altfel decât democraţiile occidentale. In acest stat, fără nicio îndoială, poporul decide totul; poporul decide asupra conducătorilor, ca şi asupra directivelor acestor conducători, căci am izbutit să obţinem în acest stat, ca massele cele mai largi să facă parte în cea mai mare măsură din partidul care începe de jos şi cuprinde milioane de oameni; care are milioane de funcţionari, toţi oameni din popor. Iar sistemul acesta este clădit la fel şi în sus.

In istoria noastră germană, ne aflăm pentru întâia oară în prezenţa unui stat, care a înlăturat din principiu toate prejudecăţile sociale în materie de ocuparea posturilor, şi aceasta nu numai în viaţa civilă. Eu însumi sunt cea mai bună dovadă a acestui lucru. Nu sunt nici măcar jurist, şi sunt totuşi Fuehrerul vostru. Nu numai în viaţa generală am izbutit să ocupăm toate locurile până la cele mai înalte, cu oameni din popor, să avem Reichsstatthalteri ridicaţi din simpli lucrători sau din lăcătuşi. Am realizat această schimbare până şi în profesiunea în care ea se putea face cu cea mai mare greutate : în armată. Sunt înălţaţi la rangul de ofiţeri oameni cari au eşit din trupă. Avem astăzi generali cari acum 23 ani erau simpli soldaţi. Clădim, înainte de toate pentru viitor. Avem şcoli nenumărate, institute de educaţie naţională şi politică şi şcoli Adolf Hitler. In aceste şcoli învaţă copiii înzestraţi din popor, ai căror părinţi n'ar putea niciodată să suporte cheltuelile unei instrucţii secundare pentru copiii lor. Aceşti copii se formează acolo pentru a fi introduşi mai târziu în rosturile statului, unde vor ocupa odată posturile cele mai înalte.

Am creiat astfel posibilităţi care ne îngădue să construim acest stat începând de jos. Acesta este ţelul nostru şi de acest ţel este legată toată bucuria noastră de a trăi. Vedem în mintea noastră un stat viitor, în care orice loc va fi ocupat de fiul cel mai capabil al poporului nostru, ori de unde ar veni el.

In faţa acestui stat stă ceva cu totul deosebit, o altă lume, în care idealul cel mai înalt a fost şi continuă să fie lupta pentru avere, pentru capital, pentru egoismul individului.

Ştim perfect că dacă suntem învinşi în această luptă, s'a sfârşit cu noi. Nu va fi numai sfârşitul muncii noastre de construcţie socialistă, ci sfârşitul poporului german. Lumea care ni se opune zice : Dacă pierdem, edificiul nostru capitalist mondial se va prăbuşi. Vom fi cumpărat zadarnic aurul nostru. Niciuna din pretenţiile noastre de dominaţie mondială nu va mai putea fi menţinută, dacă popoarele acestea suprimă dinastiile banului. Ele vor formula atunci revendicări speciale. Va fi o prăbuşire.

GERMANIA VREA SA INVINGĂ PRIN TOATE MIJLOACELE

Inţeleg şi atunci când spun : Voim să învingem prin toate mijloacele.

Sunt, prin urmare, două lumi. Cred că una din aceste două lumi trebue să se sfărâme. Dacă ne sfărâmăm noi, cu noi se prăbuşeşte şi poporul german ; dacă se sfărâmă ceilalţi, sunt convins că abia atunci lumea va fi liberă. Căci lupta noastră nu se îndreaptă contra englezilor sau contra francezilor luaţi ca oameni. Nu avem nimic cu ei. Noi n'am cerut nimic. Când au intrat în război, ei n'au putut zice: Intrăm pentru că aşa au voit germanii, — ci dimpotrivă, au zis: Intrăm pentru că ne temem să vedem sistemul lor adoptat de poporul nostru. Acesta este motivul pentru care duc ei războiul. Au voit să arunce încăodată poporul nostru într'un Versailles şi să-l scufunde într'o nefericire fără nume.

Tot ajutorul evreesc posibil nu le va ajuta la nimic în această încercare. Eu am prevăzut aceasta. N'am cerut acestei lumi decât dreptul pentru germani de a se uni şi să li se dea apoi oceace li se luase. De atâtea ori le-am întins mâna. Nu eram căutşi de puţin bucuros să ne reînarmăm căci ştiam că înarmarea absoarbe o uriaşă cantitate de muncă, iar eu voiam să folosesc forţa de muncă germană pentru alte planuri. Am ambiţia de a îmbogăţi poporul german şi de a înfrumuseţa Germania. Aş vrea să avem cea mai frumoasă şi cea mai bună cultură. Aş vrea ca teatrul şi cultura germană să existe pentru tot poporul şi nu numai pentru cei de sus, ca în Anglia. Sunt proecte imense şi avem nevoe, pentru a le înfăptui, de toată forţa de muncă disponibilă. Reînarmarea nu face decât să-mi ia lucrătorii.

TOATE PROPUNERILE GERMANIEI AU FOST RESPINSE

Am făcut propuneri în vederea unei limitări a înarmărilor. Au râs de mine. N'am auzit alt răsnuns decât NU. Am propus să limităm cel puţin unele înarmări. Şi această propunere a fost respinsă. Am propus să eliminăm complet din război forţele aeriene ; s'a respins şi aceasta. Am propus să limităm numărul avioanelor de bombardament ; s'a refuzat totul. S'a spus că tocmai cu avioanele de bombardament vom fi pusi la respect.

Sunt omul care nu face lucrurile pe jumătate. Dacă e vorba de apărare, mă apăr cu un fanatism sălbatec.

Când am văzut că marea redresare a Germaniei a mobilizat imediat pe aceeaşi oameni cari ataţau la război încă înainte de războiul mondial trecut, mi-am dat seama că această luptă trebuia reluată şi dusă la capăt şi că ceilalţi nu voiau pacea.

ANGLIA POARTĂ RĂSPUNDEREA RAZBOIULUI

Eu n'am fost răspunzător de marele război trecut. Dar cine sunt oamenii cari conduc astăzi Anglia? Sunt aceeaşi cari înainte de războiul mondial aţâţau focul. Acelaş Churchill, care în timpul războiului mondial conducea ora, aţâţând în chip odios la război; aceleaşi Chamberlain, care acum a murit, aţâţa atunci în acelaşi fel, împreună cu toţi ai lor. Şi — evident — aceleaşi popor care continuă să creadă că poate ridica pe celelalte popoare unele împotriva altora cu trâmbiţele Ierihonului. Impotriva acestor oameni, am pus în gardă poporul german.

Am făcut şi eu, ca soldat, războiul mondial. Atunci am căpătat întreaga mea credinţă nesdruncinată în acest popor german; din cunoaşterea soldatului german, a micului infanterist, am tras toată credinţa mea în viitorul poporului german. In el am avut încredere şi gândindu-mă la dânsul mi-am învins totdeauna momentele de îndoială. De aceea, pe când ceilalţi pierdeau orice speranţă pentru Germania, eu mi-am recâştigat toată încrederea în ea, gândind la acest soldat german. Ştiam că Germania nu va pieri niciodată. Eram deci hotărît să o iau înainte în lume, pentru a lărgi în primul rând poziţia noastră şi în al doilea rând să ne înarmăm în interior în aşa măsură încât soldatul german să nu mai rămână singur la discreţia unui adversar mai puternic.

LUPTA A VENIT

Şi iată că lupta a venit. Tot ce poate face un om — aproape până la primejduirea demnităţii mele — am făcut pentru a o evita. Am făcut englezilor oferte după oferte. Am vorbit aici cu diplomaţii lor şi i-am conjurat să asculte glasul raţiunii. Dar ei voiau războiul, şi n'au tăgăduit aceasta. Sunt şapte ani de când Churchill a strigat: „Vreau războiul". Acum îl are.

Am regretat că trebuiau să se lupte între ele popoare pe care aş fi voit să le împac şi care, după părerea mea, fiind alături, n'ar fi putut face decât bine. Dar dacă aceşti domni urmăresc dispariţia statului naţional-socialist, dizolvarea poporului german şi desmembrarea lui din nou, cum spuneau şi cum mai spun încă şi astăzi când vorbesc despre ţelurile lor de război, ei vor avea o surpriză care cred că a şi început.

Numai după 18 zile, statul care voia să ne toace în faţa Berlinului era distrus. A venit atunci atacul britanic în Norvegia. Am auzit englezi din aceia cari ştiu toate, că noi dormiserăm peste iarnă. Un mare om de stat m'a asigurat chiar că am pierdut autobusul; totuşi, noi am mai sosit la timp pentru a urca în el înaintea englezilor. După aceea, în câteva zile, noi ne-am asigurat acele poziţii din Norvegia, până la Kirkenes şi nu e nevoe să vă mai declar că acolo unde se găseşte soldatul german, nu mai vine altul.

Atunci, au voit ei să procedeze şi mai repede la vest, în Olanda şi Belgia. Aceasta a dus la deslănţuirea acelei ofensive, pe care mulţi dintre bătrânii noştri au aşteptat-o cu îngrijorare. Dar în şase săptămâni, această campanie era şi ea terminată. Belgia, Olanda şi Franţa erau nimicite iar coasta Canalului ocupată. Bateriile noastre au fost instalate, bazele noastre au fost amenajate. Nicio putere din lume nu va fi în stare să ne facă să plecăm din acest teritoriu fără voia noastră

VIN JERTFELE

Acum, dragii mei concetăţeni, vin jertfele. Pentru unii ele sunt foarte grele. Dar dacă facem o socoteală generală şi le comparăm cu sacrificiile din războiul mondial, vedem că ele sunt incomparabil mult mai mici. Nu avem nici numărul de morţi pe care l-a avut Germania în 1870—1871, în lupta contra Franţei. Dar prin aceste, jertfe, am sfărâmat cercul din jurul Germaniei. Numărul răniţilor este şi el numai o porţiune din ceeace prevăzusem. Pentru aceasta trebue să mulţumim, natural, strălucitei noastre armate; soldaţilor noştri cari ne-au ajutat să obţinem acest rezultat.

Dar soldatul german vă mulţumeşte şi el vouă, muncitori din uzinele armatei pentru că voi i-aţi dat armele. Pentru întâia oară soldatul acesta n'a intrat în război cu sentimentul inferiorităţii numerice sau al inferiorităţii armelor. Pe toate armele cu care ei au putut învinge în aşa fel, încât fiecare soldat ştie că noi suntem nu numai cei mai buni soldaţi din lume, ci şi că avem şi cele mai bune arme din lume, astăzi şi în viitor. Aceasta este deosebirea faţă de războiul mondial. Dar nu numai aceasta, ci şi faptul mai ales că soldatul german are muniţiile pe care le are.

Poate după război unii îmi vor spune: Ai fost cheltuitor, ai fabricat muniţii şi ele n'au fost întrebuinţate.

Am făcut muniţii pentru că am trăit războiul şi mi-am zis: Pot fabrica granate, pot fabrica bombe, dar oameni nu pot fabrica. In acest război, chestiunea muniţiilor n'a fost căutşi de puţin o problemă, sau a fost cel mult o problemă de întăriri. Când lupta s'a sfârşit, noi întrebuinţasem numai producţia noastră pe o lună.

GERMANIA E INARMATĂ

Astăzi suntem înarmaţi pentru orice eventualitate, Anglia poate să facă orice va voi. Pe fiecare săptămână ea va primi lovituri tot mai puternice, iar dacă va voi cumva să pună piciorul pe continent, noi ne vom prezenta din nou. Sper că noi n'am pierdut nimic din învăţămintele noastre şi trebue să se spere că nici englezii n'au uitat nimic.

Nu voiam să dau lupta aeriană. Dar o acceptăm şi o vom duce până la capăt. In tot timpul campaniei din Polonia n'am făcut război aerian; n'am ordonat atacuri nocturne, căci noaptea nu se poate ochi destul de bine, iar eu voiam să atac numai obiectivele ce prezentau importanţă pentru război; voiam să atac numai pe front, să mă bat numai cu soldaţi, nu cu femei şi cu copii. Pentru acelaş motiv, n'am făcut războiul aerian nici în Franţa. Când am atacat Parisul, am lovit numai în obiectivele militare.

Atunci marele strateg Churchill şi-a pus în gând să înceapă războiul aerian fără cruţare, mai ales cel de noapte. A început în Brisgau şi a continuat. Dar nici o instalaţie de înarmare n'a fost dărâmată, sau măcar oprită din funcţiunea ei. Ei au făcut în schimb multe familii nenorocite. O ţintă preferată erau spitalele.

Am aşteptat o lună, socotind că după campania din Franţa, englezii vor renunţa la acest fel de a face războiul. In zadar. Mai am aşteptat o lună şi încă una. După aceea, n'am mai putut să iau asupra mea răspunderea faţă de poporul german, de a lăsa să fie nimiciţi cetăţenii mei şi de a cruţa pe inamicii mei. A trebuit atunci să fie pornit şi acest război aerian, care astăzi este în toi. Il facem cu o hotărâre neclintită, cu materialul, cu mijloacele şi cu vitejia pe cari le avem la dispoziţie. Când va veni ceasul explicaţiei, hotărârea noastră va fi determinantă.

In lucrurile de felul acesta sunt foarte prudent. Am fi putut foarte bine să atacăm la vest încă din toamna anului trecut, dar am voit să aştept timpul frumos. Cred că nimeni nu regretă. Pentru noi, succesul armelor noastre este până într'atâta dela sine înţeles, încât putem să ne îngăduim acest lucru.

POPORUL GERMAN ESTE IN STARE SA INFRUNTE AŞTEPTAREA

Sunt absolut sigur că poporul german este în stare să înfrunte aşteptarea. Cred că el îmi va fi recunoscător că îl fac din când în când să aştepte câte puţin, cruţând în schimb multe victime. Cruţarea şi menajarea oamenilor este tot de esenţa statului popular naţional-socialist. Ea se produce chiar în timp de război, îndată ce există cea mai mică posibilitate căci e vorba de compatrioţii noştri. Astfel, în campania din Polonia am obţinut succese mari fără a jertfi un singur om. Cazul s'a repetat la vest şi tot aşa va fi şi în viitor. Noi nu vrem succese de prestigiu, ci ne conducem totdeauna numai după consideraţii militare realiste. Ceea ce trebue făcut, va fi făcut; tot restul, îl evităm. Pentru acest rest, singurul lucru pe care îl sperăm cu deplină convingere este că va veni iarăşi ceasul în care raţiunea va triumfa şi pacea va domni iarăşi.

Lumea trebue să ştie că nicî pentru motive militare, nici prin trecerea timpului şi nici pentru motive economice nu va asista la o înfrângere germană. Eu nu sunt dintre acei cari încep o luptă pentru a o opri în mijlocul unei înfrângeri. Lucrul acesta l-am dovedit în viaţa mea şi îl voi dovedi şi prin acţiunea mea externă acelor domni cari nu cunosc din viaţa mea trecută decât ceea ce au citit în presa emigranţilor şi nu ştiu prin urmare că şi în această viaţă am rămas credincios faţă de mine însumi.

Am declarat aderenţilor mei, când am început cariera mea politică, că în dicţionarul nostru, în dicţionarul meu, nu există un cuvânt şi anume cuvântul „capitulare". Nu doresc lupta, dar când îmi este impusă, o primesc şi o duc până la ultima suflare. Şi o pot duce astăzi fiindcă ştiu că întreg poporul german este alături de mine. Am astăzi în seama mea răspunderea vieţii lui viitoare, şi acţionez în consecinţă. Lupt de 20 de ani şi am acceptat toate aceste griji şi toată această muncă, neîntreruptă o clipă, călăuzit numai de gândul că aceasta trebue făcut în interesul poporului nostru german. Viaţa şi sănătatea mea n'au nici o importanţă. Ştiu că, însufleţite de acelaşi spirit, se strâng astăzi în jurul meu, înainte de toate, forţele armatei germane, om cu om, ofiţer cu ofiţer. Nebunii cari şi-au putut închipui că s'ar putea ivi vreo spărtură în unitatea atitudinei noastre, au uitat că al treilea Reich nu mai este ceea ce a fost al doilea Reich.

Exact în acelaş fel, poporul german este unit şi hotărît ca un singur om. Şi aci, mulţumesc în special lucrătorului şi ţăranului german. Aceşti doi mi-au dat posibilitatea să pregătesc această luptă şi să creez condiţiile necesare de înarmare pentru a rezista la nevoe. Şi aceşti doi îmi dau şi posibilitatea să duc războiul, oricât ar dura el.

Ţin să mulţumesc deasemeni, în mod special femeilor germane, acelor numeroase femei, care acum, în parte, trebue să îndeplinească munca grea a bărbaţilor şi cari, în multe locuri, înlocuesc pe bărbaţi.

O LUPTĂ PENTRU VIITOR

Această luptă nu este numai o luptă pentru prezent, ci în primul rând o luptă pentru viitor. Am spus-o la 3 Septembrie 1938 că nici timpul nu ne va înfrânge nici dificultăţile economice nu ne vor doborî şi cu atât mai mult nu ne vor supune armele. Acest lucru este garantat de atitudinea poporului german. Realizarea acestei lozinci va aduce poporului german în viitor o bogată recoltă. Noi cu toţii ne-am făcut planuri mari cari, toate, tind către un singur ţel: a clădi cu temeinicie statul popular german şi a-i da o formă tot mai desăvârşită, a ridica tot mai mult poporul german în marea desfăşurare istorică a existenţei noastre, şi în acelaş timp a-i deschide calea către toate acele bunuri care fac viaţa demnă de trăit.

Ne-am hotărît să distrugem tot mai mult toate piedicile ce ar putea fi puse în calea individului pentru a-l stânjeni în procesul de ridicare prin meritele sale, spre a ocupa locul ce i se cuvine. Suntem absolut hotărîţi să clădim un stat social, demn de a fi citat ca exemplu în toate domeniile vieţii. Numai atunci vom hotărî că am obţinut o victorie deplină: celorlalţi li s'a părut că au câştigat victoria acum 20 de ani. Ori, ce a devenit din victoria lor? Mizerie, jale şi şomaj. Ei au dat lupta numai pentru o blestemată de plutocraţie, pentru acele câteva dinastii cari administrează piaţa lor de capitaluri şi pentru cei câteva sute, cari, în definitiv, conduc aceste popoare. Acest lucru să ne slujească de învăţământ.

CÂND RĂZBOIUL SE VA SFARSI, GERMANIA VA INCEPE O MARE ACŢIUNE CREATOARE

Atunci când acest război va ajunge la capăt, atunci va trebui să începă în Germania o mare acţiune creiatoare. Atunci poporul german va întrerupe fabricarea de tunuri şi va începe opera de pace şi de nouă reclădire pentru massele cari numără milioane. Atunci se va arăta cu adevărat lumii cine e stăpânul, capitalul sau munca. Şi atunci se va ridica din această muncă acel Mare Imperiu German, de care visa când-va un mare poet.

Va fi o Germanie de care se va lega orice fiu al ei cu dragoste fanatică pentru că va însemna Patria chiar şi pentru cel mai sărman. Ceeace îmi propun astăzi ca plan şi îmi fixez ca ţel nu înseamnă nimic în comparaţie cu ceeace se află în urma noastră ca realizare. C